

Koninklijk besluit

Iedereen weet wie de koning van de dieren is! Toch? De dieren ook? Ja natuurlijk. Het wordt ze van jongs af aan ingeprent. Van reusachtig groot tot ieniemienie klein, ze weten niet beter. De koning van de dieren is ... de ... leeuw. Precies. Maar wie is dan eigenlijk de koningin? Daarover gaat dit verhaal.

Truus de mier was een kleine maar stoere mier uit een sterk mierenvolk. Zij wilde duidelijkheid. Voor alles en voor iedereen. Ze wilde nu eindelijk wel eens weten wie de koningin van alle dieren is. Daarom schreef ze een brief, een brief aan de koning.

‘Beste leeuw, Koninklijke Hoogheid’, zo luidde de aanhef in de brief die de leeuw in de jungle ontving. ‘U wordt de koning van de dieren genoemd, maar ik vraag u beleefd: Wie is dan de koningin van de dieren? Dat is toch niet uw vrouw? Want dat heb ik nooit gehoord. Het is van het grootste belang dat man en vrouw gelijke kansen hebben en er gauw een koningin is. En is die functie nog vacant? En hoe kan ik dan te weten komen wie van al mijn dierenvriendinnen koningin van alle dieren kan worden? Hoe werkt dat? Moet ze groot of juist klein zijn? Knap? Slim? Sterk? Aantrekkelijk? Sexy? Rijk? Snel? Moet ze een imposant buitenverblijf hebben? Of is er soms een dier op aarde dat al van nature blauw bloed heeft? Beste leeuw, heeft u zelf misschien blauw bloed? En heeft u wellicht een vinger in de pap? Hartelijke groet van Truus de mier’.

De leeuw krabde zich achter zijn oor en streek door zijn bos lange warrige manen, zijn trots. Toen las hij onderaan de brief nog een toevoeging. ‘Wij kleine maar verstandige mieren hebben in onze volken al eeuwen ervaring met een koningin. Ik durf het bijna niet te zeggen, hoogheid, maar misschien kunt u nog iets van ons leren.’

De leeuw legde zich zoals gewoonlijk te rusten. Hij had net een heerlijk maal achter zijn kiezen, want hij was snel en machtig en krachtig genoeg om gemakkelijk een prooi te kunnen pakken. En angstaanjagend brullen, dat kon hij als de beste.

Twee dagen en nachten had hij nodig om na te denken over het vraagstuk van de koningin. Toen krabde hij nogmaals nogal hard achter zijn oor en keek met interesse naar zijn rechter voorpoot waarvan de scherpe nagels geen spoortje blauw bloed lieten zien. Nee, jammer, alleen maar gewoon rood. Dat gaf te denken.

Was hij eigenlijk wel zoveel beter dan de andere dieren? En wat deed hij nou eigenlijk voor zijn onderdanen? Waarom was hij ooit op een troon gehesen? Goedbeschouwd was hij een vorst van niks.

Vaak was hij rusteloos, soms lag hij dagen en nachten achter elkaar te slapen, op een ander moment sloeg hij zijn klauwen uit naar elk levend wezen dat bij hem in de buurt kwam en tenslotte vrat hij zijn onderdanen op als hem dat zo uitkwam. Wat was hij eigenlijk voor een koning? Truus de mier had hem letterlijk wakker geschud.

Hij schreef in zijn antwoord: ‘Beste mier, wat een wijsheid bestaat er bij uw volk. Ik begin nu pas te beseffen dat man of vrouw er niet toe doet om vorst van het dierenrijk te zijn. En ook de grootte is niet van belang. Pas nu begrijp ik waar de echte kracht van samenwerking en ook van waakzaamheid voor moeder aarde zit. Uw volk vormt een goed voorbeeld. Ik

verzoek u nederig uw eigen koningin mijn plaats te laten innemen en ga er vanaf nu van uit dat alle dieren dit besluit zullen respecteren. Lang leve de Koningin.'

Dit waren de koning zijn allerlaatste officiële woorden. Op het moment dat dit besluit wijd en zijd bekendgemaakt werd, kregen alle mieren vleugels.

Ineke